

Hij strekte haar de hand toe. Zij vatte die met een gelaat, dat van vreugde en dank straalde.

„O, vergeef mij, Mijnheer, vergeef mij,” stamelde zij, terwijl hij nog steeds hare hand vasthield.

Hij glimlachte.

„Ik breng u nog even naar den trein; ik heb eergisteren Papa beloofd een weinigje voor u te zorgen.”

„Maar ik moet nog even in de Bakkersstraat zijn, daar lagen zulke beeldige

teekendozen; u weet”
drong zij en had haren portemonnaie reeds in de hand.

„Zeker, zeker, wij zullen eene zeer mooie uitzoeken. Ik heb er een beetje verstand van; ik houd ook veel van teekenen. Welk een gelukkige dag!”

Die woorden kwamen uit zijn hart.

Hij naderde zacht.

Joan Berg